

Til § 53.

Efterhånden som flyvningen er steget i omfang både her i landet og i udlandet, er det blevet nødvendigt at etablere visse områder inden for luft-rummet — de såkaldte luftveje — i hvilke luftfartøjerne sikres mod kollisioner gennem en skærpet kontrol og regulering af lufttrafikken fra jorden. Etableringen af disse luftveje kræver ofte anlæg af kostbare navigatoriske hjælpemidler, og det er naturligvis nødvendigt, for at hensigten med luftveje skal kunne opnås, at al luftfart respekterer luftvejene og reglerne for flyvning i disse. I denne forbindelse tænkes ikke mindst på den stadig tiltagende militære flyvning.

Det foreslås derfor, at der skabes hjemmel til, at ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med forsvarsministeren kan tilvejebringe luftveje og andre områder — f. eks. et kontrolområde omkring en lufthavn — inden for hvilke luftfarten skal være underkastet særlig regulering.

Med hensyn til den flyvevej, et luftfartøj under hensyn til vejrforhold etc. får anvist ved den konkrete flyvning inden for en eventuel luftvej, henvises til bemærkningerne til § 83.

Til § 54.

Efter denne bestemmelse skal der anordnes en flyvesikringstjeneste, og ministeren for offentlige arbejder giver de herom fornødne forskrifter. Flyvesikringstjenesten omfatter flyveledertjeneste, vejrtjeneste og radiotjeneste, men derimod ikke redningstjeneste, som omhandles i kap. 11.

Til §§ 55 og 56.

Til at indrette og drive flyvepladser, hvis benyttelse til flyvning står åben for offentligheden, kræves foruden godkendelse efter § 60 en særlig tilladelse af ministeren for offentlige arbejder. Ved pladser, der står åbne for offentligheden, forstås pladser, hvis beflyvning under ensartede vilkår står åben for alle luftfartøjer. Ordet „indrette“ omfatter også selve anlægget af flyvepladsen, og ordet „drive“ sigter såvel til den erhvervsmæssige som til den ikke-erhvervsmæssige drift af en sådan plads. Tilladelse skal efter forslaget kræves også i tilfælde, hvor pladsen kan benyttes uden at være særskilt indrettet dertil.

Ved bedømmelsen af, om en tilladelse bør gives, skal der ikke alene lægges vægt på, om ansøgeren må forventes at kunne opfylde de vilkår, der bliver fastsat, men det må bl. a. overvejes, om indretningen og driften af pladsen er forenelig med almene

hensyn. Ved afgørelsen heraf må det bl. a. tages i betragtning, om vedkommende landområde allerede har det tilstrækkelige antal flyvepladser, om flyvepladsen tænkes placeret på et sted, hvor den vil være til gæne for omgivelserne, og om arealet med større fordel kan anvendes på anden måde, f. eks. i landbrugsøjemed.

Foranstående, navnlig hensynet til bestående flyvepladser, må føre til, at tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder også kræves, når andre statsmyndigheder vil indrette og drive en flyveplads, der står åben for offentligheden. Bestemmelsen er da også formuleret med henblik herpå.

I § 55, stk. 2, er det fastsat, at ministeren kan bestemme, at visse af de i stk. 1 omhandlede flyvepladser kan indrettes og drives uden tilladelse. Det er tanken hermed, at ministeren såvel skal kunne give almindelige forskrifter som træffe bestemmelser i det enkelte tilfælde. Undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, er indsat for at muliggøre, at ministeren i særlige situationer, f. eks. i tilfælde hvor mindre sør på grund af isvanskeligheder er afskåret fra omverdenen, kan foreskrive, at indretning — eventuelt på isområder — af flyvepladser, hvis benyttelse står åben for offentligheden, ikke kræver tilladelse for beflyvning af luftfartøjer under en vis størrelse.

Undladelse af at stille krav om tilladelse i disse tilfælde kan næppe medføre betænkeligheder. De grunde, som berettiger til at stille krav om tilladelse, gør sig ikke gældende her med større styrke, og nødvendige kontrolmuligheder findes endda. På den ene side kræves der, således som det fremgår nedenfor af § 60, godkendelse af hver flyveplads, der står åben til brug for offentligheden. På den anden side kan nødvendig regulering i de tilfælde, hvor den luftfart, som skal drives på flyvepladsen, er af en sådan natur, at den kræver tilladelse, opnås derved, at man som vilkår for tilladelsen foreskriver, at kun flyvepladser, der opfylder visse krav, må anvendes.

Til § 57.

Tilladelsen skal gives på bestemt tid, idet udviklingen kan medføre, at almene hensyn bliver til hinder for at have en flyveplads anbragt på det sted, hvor man tidligere har tilladt det. Det kan således tænkes, at en plads er anbragt i nærheden af en by, som i årenes løb er vokset så meget, at det bliver nødvendigt at nedlægge pladsen for ikke at hindre vedkommende bys harmoniske udvikling. Da flyvepladser imidlertid ofte er store og kostbare anlæg, som må amortiseres over et længere tidsrum, må der ved fastsættelsen af den for tilladelsen gæl-